

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 112/05-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. júna 2005 v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka a zo sudcov Juraja Babjaka a Eduarda Bárányu prerokoval sťažnosť L. M., bytom V., zastúpeného advokátkou JUDr. J. F., Ž, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 145/93 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo L. M. na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 145/93 **p o r u š e n é b o l o .**

2. Základné právo L. M. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 145/93 **p o r u š e n é n e b o l o .**

3. Okresnému súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 145/93 **p r i k a z u j e** konať bez zbytočných prietáhov.

4. L. M. priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 60 000 Sk (slovom šesťdesiat tisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Žilina povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Okresný súd Žilina je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia L. M. na účet advokátky JUDr. J. F., Ž., vo výške 5 302 Sk (slovom päťtisícristodva slovenských korún) do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

6. Sťažnosti L. M. vo zvyšnej časti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. marca 2005 doručená sťažnosť L. M., bytom V. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. J. F., Ž., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 145/93 navrhovateľov L. M. a spol. proti odporcom E. M. a spol. o vyrovnanie dedičských podielov.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti doplnenej 4. apríla 2005 uviedol, že od roku 1993 sa žalobou podanou na okresnom súde domáha vyrovnania dedičských podielov k nehnuteľnostiam. Podľa vyjadrenia sťažovateľa Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) zrušil rozsudok okresného súdu, ktorým boli vyrovnané dedičské podiely. Po zrušení tohto rozsudku okresný súd podľa neho nevykonal vo veci žiadny úkon a taktiež neurčil termín pojednávania. Podľa názoru sťažovateľa mu je týmto postupom okresného súdu znemožnené disponovať so svojimi spoluvlastníckymi podielmi. Zároveň sťažovateľ

poznamenal, že stav právnej neistoty, ktorý je vyvolaný nečinnosťou okresného súdu, vytvára priestor na protiprávne konanie odporcov.

Vzhľadom na nečinnosť okresného súdu sťažovateľ 2. novembra 2004 podal predsedovi okresného súdu sťažnosť na prietahy v konaní. Z obsahu sťažnosti podanej ústavnému súdu však nie je zrejmé, či predseda okresného súdu reagoval na predmetnú sťažnosť týkajúcu sa prietahov v konaní.

Sťažovateľ si uplatňuje primerané finančné zadostučinenie vo výške 250 000 Sk. Svoj nárok na priznanie primeraného finančného zadostučinenia zdôvodnil sťažovateľ tým, že od podania žaloby v roku 1993 doteraz nie je právoplatne rozhodnuté, čím dochádza u neho k stavu právnej neistoty. Výšku finančného zadostučinenia sťažovateľ stanovil s ohľadom na možné výnosy plynúce z užívania predmetných nehnuteľností.

Porušenie základných práv a slobôd podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 48 ods. 2 ústavy vidí sťažovateľ v tom, že od 2. marca 1993 nie je do dnešného dňa právoplatne skončené súdne konanie, ktorého je sťažovateľ účastníkom.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhol v sťažnosti doplnenej 4. apríla 2005, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Základné právo L. M. (...) na prerokovanie a rozhodnutie veci bez zbytočných prietahov upravené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a základné právo na súdnu ochranu upravené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v konaní pred Okresným súdom v Žiline č. k. 17 C 145/93 bolo porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky ukladá Okresnému súdu v Žiline, aby vo veci vedenej na Okresnom súde v Žiline pod č. k. 17 C 145/93 konal.

Okresný súd v Žiline je povinný zaplatiť L. M. primerané finančné zadostučinenie v sume 250.000,- Sk do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi trovy konania vrátane trov právneho zastupovania v sume 14.600,- Sk na účet právnej zástupkyne navrhovateľa JUDr. J. F. (...) do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.“

Na základe výzvy ústavného súdu sa k sťažnosti vyjadril predseda okresného súdu, ktorý vo svojom vyjadrení z 24. mája 2005 uviedol prehľad vykonaných úkonov v danej právnej veci a poukazuje na spoluúčasť účastníkov konania na celkovej dĺžke konania a na skutkovú a právnu zložitosť prípadu. Zákonná sudkyňa vo veci uvádza, že ak v konaní došlo k prietahom, tieto neboli subjektívneho charakteru, pretože v roku 2003 prevzala 271 nevybavených vecí po predchádzajúcich kolegoch.

Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení z 24. mája 2005 súhlasil s upustením od ústneho pojednávania. Právny zástupca sťažovateľa vo svojom podaní z 31. mája 2005 taktiež súhlasil s upustením od ústneho pojednávania.

Uznesením ústavného súdu č. k. III. ÚS 112/05-14 z 13. apríla 2005 bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie.

II.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na štátnom orgáne sa právna neistota osoby v zásade neodstráni. Až právoplatným rozhodnutím sa vytvára právna istota. Preto pre splnenie ústavného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátny orgán vec prerokoval (II. ÚS 26/95).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníkov a postup súdu (II. ÚS 79/97, I. ÚS 70/98).

Účelom čl. 46 ods. 1 ústavy je zaručiť prístup k súdu a rovnaké právne postavenie v konaní pred súdom každému, kto žiada o ochranu tých svojich záujmov chránených právnym poriadkom, ktoré štát zveril do právomoci orgánov súdnej moci (II. ÚS 26/96).

Obsahom práva na súdnu ochranu je, aby rozhodnutie v konkrétnej veci bolo výsledkom konania nestranného súdu, čo znamená, že súd musí každú vec prerokovať a rozhodnúť tak, aby voči účastníkom postupoval nezaujato a neutrálne, žiadnemu z nich nenadŕžal a objektívne posúdil všetky skutočnosti závažné pre rozhodnutia vo veci. Nestranný súd poskytuje všetkým účastníkom konania rovnaké príležitosti na uplatnenie všetkých práv, ktoré im zaručuje právny poriadok, pokiaľ súd má právomoc o takomto práve rozhodnúť (II. ÚS 71/97).

Ústavný súd nezistil porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v konaní okresného súdu vedenom pod sp. zn. 17 C 145/93. Sťažovateľovi nebola odopretá súdna ochrana. Prietahy v konaní nemajú bez ďalšieho za následok porušenie základného práva na súdnu ochranu. Preto ústavný súd vyslovil, že základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy porušené nebolo.

Konanie vedené na okresnom súde pod sp. zn. 17 C 145/93, v rámci ktorého namieta sťažovateľ zbytočné prietahy, možno hodnotiť ako konanie, ktoré je zložité s ohľadom na množstvo účastníkov dedičského konania, zmeny účastníkov konania z dôvodu úmrtia a nutnosť pripojenia viacerých dedičských spisov (sp. zn. D 41/69, sp. zn. Dnot 270/93, sp. zn. Dnot 305/94, sp. zn. D 1197/99).

V rámci druhého kritéria „správanie účastníkov konania“ ústavný súd zistil z predmetného spisu, že aj sťažovateľ prispel k celkovej dĺžke súdneho konania najmä tým, že podával nekvalifikované návrhy, u ktorých bolo potrebné odstraňovať nedostatky na výzvu súdu.

Zo spisu okresného súdu sp. zn. 17 C 145/93 ústavný súd zistil, že boli vykonané tieto úkony:

Dňa 2. marca 1993 bol okresnému súdu doručený návrh na začatie konania.

Dňa 26. augusta 1993 boli navrhovatelia vyzvaní na doplnenie návrhu.

Dňa 13. septembra 1993 bol okresnému súdu doručený doplnený návrh.

Dňa 4. marca 1994 okresný súd predvolal navrhovateľa v 1. rade za účelom doplnenia návrhu.

Dňa 21. marca 1994 sa navrhovateľ v 1. rade dostavil na okresný súd za účelom doplnenia návrhu.

Dňa 21. marca 1994 okresný súd uznesením konanie zastavil z dôvodu, že pred prvým pojednávaním zobral navrhovateľ svoj návrh späť.

Dňa 6. apríla 1994 došlo okresnému súdu odvolanie navrhovateľov v 1. až 7. rade proti uzneseniu okresného súdu o zastavení konania.

Dňa 12. apríla 1994 okresný súd vyzval na doplnenie návrhu.

Dňa 27. apríla 1994 sa uskutočnilo pojednávanie.

Dňa 16. mája 1994 bol okresnému súdu doručený doplnený návrh.

Dňa 17. mája 1994 okresný súd vylúčil návrh navrhovateľov v 2. až 7. rade na samostatné konanie.

Dňa 23. mája 1994 sa uskutočnilo pojednávanie.

Dňa 4. júla 1994 sa uskutočnilo pojednávanie.

Dňa 20. júla 1994 sa uskutočnilo pojednávanie.

Dňa 20. júla 1994 okresný súd uložil právnej zástupkyňi navrhovateľov poriadkovú pokutu za neúčast' na pojednávaní.

Dňa 22. júla 1994 došlo okresnému súdu ospravedlnenie neúčasti právnej zástupkyne navrhovateľov na pojednávaní.

Dňa 24. augusta 1994 sa uskutočnilo pojednávanie.

Dňa 9. novembra 1994 bola právna zástupkyňa navrhovateľov vyzvaná, aby oznámila, či došlo k uzavretiu mimosúdnej dohody.

Dňa 14. decembra 1994 okresný súd urgoval vyjadrenie právnej zástupkyne navrhovateľov.

Dňa 16. decembra 1994 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie právnej zástupkyne navrhovateľov, v ktorom sa uvádza, že k mimosúdnej dohode nedošlo.

Dňa 5. januára 1995 bola právna zástupkyňa navrhovateľov vyzvaná na predloženie identifikácie parciel.

Dňa 23. marca 1995 právna zástupkyňa navrhovateľov predložila okresným súdom vyžiadané doklady.

Dňa 3. apríla 1995 sa uskutočnilo pojednávanie.

Dňa 20. apríla 1995 okresný súd vyzval Mestský úrad Ž. a Š. m. Ž. na vyjadrenie, kto užíva parcely tvoriace predmet súdneho konania.

Dňa 8. mája 1995 došlo okresnému súdu vyjadrenie Š. m. Ž.

Dňa 9. mája 1995 sa uskutočnilo pojednávanie.

Dňa 10. mája 1995 okresný súd opätovne vyzval Mestský úrad Ž. na vyjadrenie, kto je užívateľom parciel, ktoré tvoria predmet súdneho konania.

Dňa 10. mája 1995 okresný súd vyzval Š. m., š. p., R. na vyjadrenie, kto je užívateľom parciel, ktoré tvoria predmet súdneho konania.

Dňa 23. mája 1995 došlo okresnému súdu vyjadrenie Mestského úradu Ž.

Dňa 30. mája 1995 došlo okresnému súdu vyjadrenie Š. m., š. p., R.

Dňa 13. júna 1995 okresný súd vyzval Š. o. a. v Ž. na vyhľadanie príslušnej dokumentácie o užívaní parciel, ktoré tvoria predmet súdneho konania.

Dňa 21. marca 1997 právna zástupkyňa navrhovateľov požiadala okresný súd o pokračovanie v konaní vzhľadom na značný časový odstup od posledného úkonu okresného súdu.

Dňa 20. júna 1997 okresný súd vydal uznesenie, ktorým zastavil konanie v časti týkajúcej sa nároku navrhovateľov v 1. až 7. rade proti odporcom v 1. až 6. rade na vyrovnanie dedičských podielov po poručiťke J. M. z dôvodu, že dedičstvo po nej bolo prejednané bývalým Štátnym notárstvom v Ž. pod sp. zn. D 41/69.

Dňa 23. júna 1997 okresný súd vyzval Nemocnicu s poliklinikou Ž., psychiatrické oddelenie, na vyjadrenie, či účastníčka E. M. je spôsobilá zúčastňovať sa súdneho konania.

Dňa 23. júna 1997 okresný súd vyzval Okresný úrad Ž., odbor katastrálny, na aktualizáciu identifikácií parciel.

Dňa 1. júla 1997 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie Nemocnice s poliklinikou Ž., psychiatrického oddelenia.

Dňa 14. augusta 1997 sa uskutočnilo pojednávanie.

Dňa 11. septembra 1997 okresnému súdu došlo oznámenie právnej zástupkyne navrhovateľov o adrese navrhovateľa v 7. rade.

Dňa 26. septembra 1997 okresný súd vykonal výsluchy účastníkov vo V.

Dňa 15. októbra 1997 sa uskutočnilo pojednávanie.

Dňa 15. decembra 1997 sa uskutočnilo pojednávanie.

Dňa 15. decembra 1997 bol vyhlásený rozsudok o potvrdení nadobudnutia dedičských podielov.

Dňa 2. februára 1998 podala právna zástupkyňa odporcov odvolanie proti rozsudku okresného súdu.

Dňa 19. februára 1998 doplnila právna zástupkyňa odporcov svoje odvolanie.

Dňa 12. marca 1998 okresný súd vyzval odporcov na zaplatenie súdneho poplatku za podanie odvolania.

Dňa 20. marca 1998 bol zaplatený súdny poplatok za podanie odvolania.

Dňa 7. apríla 1998 bol spis predložený na rozhodnutie o odvolaní krajskému súdu.

Dňa 19. marca 1999 krajský súd zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Dňa 26. marca 1999 sa spis vrátil okresnému súdu.

Dňa 7. októbra 1999 okresný súd postúpil spis krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní proti uzneseniu okresného súdu z 21. marca 1994 o zastavení konania.

Dňa 30. júna 2000 krajský súd zrušil uznesenie okresného súdu o zastavení konania z 21. marca 1994 a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Dňa 12. júla 2000 bol spis doručený okresnému súdu.

Dňa 12. júla 2000 bol spis pridelený na základe rozvrhu práce sudkyňi Mgr. D. W.

Dňa 9. októbra 2000 došlo okresnému súdu odvolanie N. M. proti rozhodnutiu Štátneho notárstva v Ž. č. k. D 41/69-9 z 10. februára 1969.

Dňa 18. októbra 2000 bol navrhovateľ v 1. rade vyzvaný, aby sa dostavil na okresný súd za účelom upresnenia podania N. M., ktorá ho splnomocnila na zastupovanie v konaní.

Dňa 6. novembra 2000 bol s navrhovateľom v 1. rade spísaný na okresnom súde úradný záznam o oprave podania N. M.

Dňa 16. apríla 2003 bol spis pridelený na základe rozvrhu práce sudkyni JUDr. A. M.

Dňa 7. júna 2003 bol daný pokyn kancelárii na zistenie, či sa v registri C alebo NcC vedie konanie E. M. proti E. M. o vyrovnanie dedičských podielov.

Dňa 25. júna 2003 sa v spise nachádza úradný záznam, že sa vyššie uvedené konanie nevedie.

Dňa 26. júna 2003 okresný súd vyzval navrhovateľa v 1. rade na predloženie dokladu o úmrtí E. M.

Dňa 3. júla 2003 právna zástupkyňa navrhovateľov predložila do spisu doklady (testament E. M., splnomocnenie C. M.).

Dňa 30. júla 2003 oznámila právna zástupkyňa navrhovateľov úmrtie navrhovateľa v 2. rade.

Dňa 13. augusta 2003 okresný súd požiadal Register obyvateľov Slovenskej republiky o oznámenie adresy J. M.

Dňa 18. augusta 2003 došlo okresnému súdu oznámenie o trvalom pobyte A. M.

Dňa 21. augusta 2003 došlo okresnému súdu oznámenie o trvalom pobyte J. M.

Dňa 10. septembra 2003 sa v spise nachádza úradný záznam, že dedičské konanie po nebohom odporcovi v 2. rade J. M. sa vedie na Okresnom súde Martin pod sp. zn. D 501/99.

Dňa 10. septembra 2003 okresný súd vyžiadal spis sp. zn. D 501/99 od Okresného súdu Martin.

Dňa 19. septembra 2003 Okresný súd Martin odpovedal na výzvu okresného súdu.

Dňa 16. júna 2004 navrhovateľ v 1. rade ako zástupca N. M. vzal späť jej odvolanie proti rozhodnutiu Štátneho notárstva v Ž. č. k. D 41/69-9.

Ústavný súd zistil, že v konaní okresného súdu vedenom pod sp. zn. 17 C 145/93 došlo k zbytočným priesťahom od 13. júna 1995 (výzva Š. o. a. v Ž.) do 20. júna 1997

(uznesenie o čiastočnom zastavení konania) v trvaní 24 mesiacov, od 6. novembra 2000 do 16. apríla 2003, t. j. 29 mesiacov, a od 10. septembra 2003 (okresný súd vyžiadal spis sp. zn. D 501/99) do 9. marca 2005 (podanie sťažnosti na ústavnom súde) v trvaní 18 mesiacov. Teda celkové prieťahy sú v trvaní 71 mesiacov.

Podľa čl. 127 ods. 2 druhej vety ústavy ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Keďže k porušeniu základného práva došlo nekonaním okresného súdu, ústavný súd mu prikázal konať vo veci vedenej pod sp. zn. 17 C 145/93.

Sťažovateľ si uplatnil primerané finančné zadosťučinenie vo výške 250 000 Sk. Svoj návrh na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia odôvodnil tak, že nekonaním okresného súdu je v stave právnej neistoty.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie. Podľa ustanovenia § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Ústavný súd vyhovel návrhu sťažovateľa a vyslovil porušenie jeho základného práva na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 17 C 145/93 a prikázal okresnému súdu, ktorý jeho právo porušil, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov. Dovíšením opatrení smerujúcich zo strany ústavného súdu k odstráneniu stavu právnej neistoty bolo i priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 60 000 Sk. Ústavný súd vzal do úvahy predmet sporu a jeho zložitosť a dĺžku jeho trvania. Výšku zadosťučinenia stanovil ústavný súd najmä s ohľadom na zistené obdobie nečinnosti okresného súdu a na už uvedené kritériá riešenia zisteného porušenia základných práv, pričom vychádzal zo spisu okresného súdu.

Vo zvyšnej časti ústavný súd sťažnosti nevyhovel.

Sťažovateľ bol vo veci sčasti úspešný, a preto bolo potrebné rozhodnúť o náhrade trov konania okresným súdom.

Podľa ustanovenia § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“) základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna šestina výpočtového základu vo veciach zastupovania pred ústavným súdom, ak predmet sporu nie je možné oceniť peniazmi.

Predmet konania – ochrana základných ľudských práv a slobôd – je v zásade nevyjadriteľný v peniazoch a je nezameniteľný s primeraným finančným zadosťučinením.

Podľa § 1 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. výpočtovým základom na účely tejto vyhlášky je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok predchádzajúceho kalendárneho roka.

Podľa oznámenia Štatistického úradu Slovenskej republiky za prvý polrok 2004 bola priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky 15 008 Sk.

Ústavný súd priznal právnej zástupkyni sťažovateľa odmenu za dva úkony právnej služby, a to prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady a napísanie sťažnosti. Podľa takto určených kritérií sú trovy právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby vo výške 5 302 Sk (odmena za jeden úkon je 2 501 Sk plus režijný paušál 150 Sk za každý úkon), ktoré ústavný súd zaviazal okresný súd uhradiť právnej zástupkyni sťažovateľa.

Z uvedených dôvodov ústavný rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2005